

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 319/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J., s. r. o., Š., zastúpenej advokátom JUDr. M. S., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave z 30. augusta 2006 sp. zn. 23 Co/225/2006 v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta zo 17. marca 2006 č. k. 15 C 36/2006-42, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2008 doručená sťažnosť J., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) z 30. augusta 2006 v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) zo 17. marca 2006.

Postup a rozhodnutie všeobecných súdov v uvedenom konaní vníma sťažovateľka ako zásah do označených ústavných práv a to najmä do práva, aby jej záležitosť bola spravodlivo, verejne prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Jadrom a predmetom konania, ktoré je napádané, je preskúmanie správneho rozhodnutia o vrátenie preplatku úroku z odloženej platby DPH všeobecným súdom.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd na základe jej sťažnosti nálezom zrušil uznesenie krajského súdu z 30. augusta 2006 v spojení s uznesením okresného súdu zo 17. marca 2006.

II.

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľky je to, že vidí nezákonnosť postupu správnych orgánov a následne aj súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní vo veci o preskúmanie správneho rozhodnutia, a túto skutočnosť vníma ako konanie, ktoré je v rozpore s čl. 46 ústavy. Sťažovateľka napadla prvostupňové rozhodnutie daňového úradu č. j. 518/230/19984/2006/Ma na okresnom súde, ktorý uznesením konanie zastavil, čo sťažovateľka napadla odvolaním a následne po potvrdení prvostupňového rozhodnutia

krajským súdom aj dovolaním na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie zamietol.

Ústavný súd je viazaný návrhom vysloveným sťažovateľom v sťažnosti. Sťažovateľka žiada vysloviť porušenie ústavných práv rozhodnutím krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti viackrát vyslovil, že „zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako princíp subsidiarity (II. ÚS 130/02). Z princípu subsidiarity teda v súlade s uvedeným právnym názorom ústavného súdu vyplýva, že ochranu základných práv a slobôd mohli sťažovateľke poskytnúť predovšetkým všeobecné súdy v správnom súdnictve. Ak je teda nejaký skutkový stav a jeho právne posúdenie predmetom konania všeobecných súdov v rámci ich právomoci, tak o ňom nemôže konať ústavný súd v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy okrem prípadov, keď by sa všeobecné súdy dopustili svojvôle, čo sa v danom prípade nedalo.

Ústavný súd na záver konštatuje, že postupom dotknutých súdov nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2008